

Квіти – залишок раю на землі

Як тільки ґрунт після довгих зимових холодів починає прогріватися весняним сонечком, з-під нього проростають стрункі і вродливі перші квіти, які дарують нам радість і насолоду, надихають і дорослих, і малих до бажання творити щось добре і прекрасне. Ніжні підсніжники, ніби соромлячись, викидають на поверхню свій білий цвіт. Барвінок зелений, який дримає взимку під снігом, у синій сукеночки одягає весну. Прокидаються крокуси, анемони. Диво-квіти, веселі кульбаби, розселяються на лугах, усміхаються, тішать нас і згодом білим – біло розлітаються за вітром.

Уквітчана земля радіє і сміється, даруючи нам ці яскраві пелюстки, які нам хочеться бачити знову і знову. Це диво влітку можна знайти в полі, у лісі, а також в саду. Різнокольорові рослини ваблять до себе своїми запашними ароматами і посмішками. Хіба можна байдуже пройти повз ромашкові поляни, які білопінно розсіялись на полях, чи обминути лісові дзвіночки, що наспівують нам про прийдешній день. Навіть надокучлива «берізка», яка проростає і плететься бур'яном на грядках, посміхається до дбайливих господинь ніжно-рожевим квітом. Запрошують до себе Петрові батоги (цикорій) та Іван-чай, з яких ми любимо смакувати духмяний напій. Синіми кошачками пишаються серед жита пухнасті волошки, підморгуючи блакитними оченятами. Певно, немає байдужих, котрі б не були в захваті від дивовижних польових червоних маків, які палають в чистім полі. Одягаються у білі сукні і примощуються на лататті ніжні лілеї, наче задивляються на свою вроду, яка відбивається у воді. Поля вбираються в обнову, одягаючи бузкову сукню конюшини, над якою цілими днями гудуть бджоли. Ці чудові клумби природа розмістила так уміло, що людина, де б не ступила теплої пори року, натрапляє на їх розкішне цвітіння. Вони є обіч доріг, на канавах і лугах, на сінокосах, всюди, куди сягає людське око.

Від вмілої природи навчилися жінки-трудівниці творити такі квіткові дива на своїх обійстях. Прогулюючись селом, любуюся квітковим різнобарв'ям. Із малої цибулини весняної днини виростають тюльпани, пишаються на грядці, радісно вітаючись до нарцисів. Квітують там пишні піони, іриси, а також вербена і нагідки, берегині укра-

їнської оселі – мальви, під осінь майорять айстри, чорнобривці, майори. Яких тільки квітів не побачиш на дбайливо оформлених ділянках, та найбільш до вподоби клумбовим майстриням різнокольорові пахучі троянди, гордовиті лілії, які зачаровують своїм ароматом. І взагалі, певно, немає такої хати в селі, біля якої не росли б квіти, не радували людське око до самих морозів. Адже недарма кажуть, що краса врятує світ. А квіти – це залишок раю на землі, який дарований для того, щоб люди вміли цінувати життя, любити його і насолоджуватися красою світу цього.

Але такої кількості їх, яка росте біля хати Гурин Оксани Володимирівни, я не бачила ніде, не тільки в селі Полянні. Безмежжя квітів, що не можна осягнути оком. Розплелися троянди-плетунки попід стінами хати, побіля тину, поміж яких заблукав бузковий кліматис на високій арці. Різнокольорові лілеї оберігають тісною загорожею її обійстя. А скільки квітів розміщено у горщиках, які стоять на виготовлених дбайливими руками чоловіка Сергія підставках. Квітує все довкола її хати, яка загубилася у цьому буйноцвітті.

Починаючи із весни і до пізньої осені господиня клопочеться біля них сама, не перекладає турботи про цю красу ні на кого. Адже їй треба бачити, яка рослинка потребує допомоги, де квіточку треба підв'язати, де дати прихисток від палячих сонячних променів, коли підживити, а коли захистити від шкідників. Вже понад п'ятнадцять років Оксана Володимирівна з любов'ю дбає про своїх ніжно-білих, жовтих, лілових, бордових, рожевих красунь-троянд. А їх у неї сотні, різні за обсягом, висотою і величиною, а кольорів усіх і не перерахувати.

Оксана не тільки чудова квітницарка, вона вміло із будь-якої тканини зшиє гарні модні речі: сукні, блузи, спідниці. Головною моделлю її виробів стала дворічна внучка Вероніка, якій вона залюбки шиє різні вдяганки. Адже це економічно і модно, різні фасони і викройки на будь-який смак.

Крім цього, її вмілі руки творять прекрасні кондитерські вироби. Гарно оздоблені торти замовляють у неї на свята, на урочистості і вона робить їх з любов'ю.

Не відмовляються в чомусь підсобити їй син Володимир, не стоять осторонь маминих клопотів також дочка Мирослава із зятем Юрієм. Звичайно, за проханням матусі,

бо основна відповідальність за всю красу, яка твориться у цій хаті, лежить на господині дому.

Так і живе у повній гармонії дружна родина Оксани і Сергія Гуриних, створивши на своєму обійсті трояндовий рай.

Марія АНТОНЮК.